

CARMEN,

IN HONOREM SINGVLARI VIRTU-

TE DOCTRINAQVE PRÆDITI IUVENIS, CHRISTIANI HENGKELII

Boppardiensis, quum Magisterij laurea coronaretur in Florentissima Ingolstadiensi
Academia, Scriptum à Philippo Menzelio, ibidem P. P.

Vt genus humanum foelici depulit horto
Causa, eadem mentis radios, & lucida cœli
Semina restinxit, noctiq; immiscuit atræ,
Amplius ad uiuum ne sit cognoscere quicq;
Primæus pactis nam dum pater ipse maneret,
Et fatale sua penderet in arbore malum:
Tum poterant oculis propioribus omnia cerni:
Tum cor am penitus, manifesto in lumine, rerum
Sese ostendebat ratio, facilisq; patebat.
Ille, minutatim rimando singula lustrans,
Signabat, medio naturæ è fonte petitis,
Nominibus: uitamq; Deum securus agebat.
Foelix ô, si foelicem se credere posset.
Sed dira ambitio, tuq; insane ardor habendi,
Transuersum rapitis. Nanq; ille tabile pomum
Gustauere simul, simul exauditur ab alto,
Haud unq; defleta satis, uox plena laborum:
Ite procul (nostri quæ uos obliuio cœpit?)
Ite procul, miseriq; alias exquirite sedes,
Carduus asper ubi surget, tribulq; tenaces,
Pro molli uiola, pro purpureis hyacinthis.
Vix ex terra parens multumq; diuq; coacta
Difficilem reddet uictum: sudabit ipse
Vescentes: uitamq; dolor circumdabit omnem.
His dictis, demissus adest legatus Olympo,
Flammigerum quassans enses: frustra q; dolentes
Trudit in exilium miseros. Iam tempore ab illo
Obtusa est acies animi, uelutiq; tenetur
Nubibus in medijs: rerum nec, ut ante, medullas
Inspicit, at ueluti nebulamq; per, inq; uolucrum:
Quo pacto tectum densa inter nubila solem
Sæpe aliquis uidisse putat, quum candida fortè
Obijcitur nubes, radijsq; imbuta nitefcit.
Attamen ipse animus morituri corporis hospes,
Morte carens, (est quandoquidem certissima quedam
Effigies, instarq; Dei) nouisse laborat
Abdita: credo equidem, quia sit non immemor ille
Cœlestis patriæ, sua cui primordia debet,
Hic ubi summa quies, & uerè plena uoluptas,
Dispositæq; iacem stellata per atria causæ,
Quas nunc miramur, sine nube uidebimus olim.
Ergo recognoscens isthæc, magno impete fertur
Scitandi, & tacitè primos aspirat ad ortus:
Ceu natale solum si quem sua culpa coëgit
Mutare exilio, charasq; relinquere terras,
Discedens oculos loca ad interdicta reflectit
Ille tamen, dulcesq; exul reminiscitur oras.
Hæc est illa fames nanq; saturata sciendi,
Quæ, comes ingenij meliori sydere natis
Addita præcipue, fecundi ad flumina Nili
Traxit Aristoclem, quæ te Democrite traxit
(Credere quis posset) fodientem lumina cultro,
Ne dominam rapiant alia ad spectacula mentem.

Nec minus Eucliden eadem perduxit Athenas,
Inuisam his patriam muliebri ueste tegentem.
Hanc propter puteos uelit exhaustire, Phreanthes
Dictus ob id, uitamq; acriter tolerare labore.
Hanc propter gazas alius, censusq; parentum
In mare præcipitat: paupertatemq; uel ultrò,
Ingenij cotem, passis amplectitur ulnis,
Vt Sophiæ soli sugentes consecret horas:
Foelici Sophiæ, quæ res hominumq; Deumq;
Scrutatur, causasq; alta caligine mersas
Erui, & monitis animum melioribus implet.
Magnus honos illam, nec præmia parua manebant
Temporibus priscis, dum ius, rectumq; piusq;
Non penitus toto pulsum sugisset ab orbe:
Omnia sed nunc uersa retrò: quæ maxima quondam
Cura ducum, regumq; fuit, sapientia, passim
Conculcata iacet, uarijsq; excepta cachinnis.
Nimirum Deus est, & possidet omnia nummus:
Hunc colit, hunc toto nunc pectore mundus adorat.

At magis idcirco tua laus assurgit in altum,
HENGKELI, dubium, pietatene maior, an arte,
Qui, spreto nunq; sapientis murmure uulgi,
Fortiter immensum Sophiæ consecrasti æquor.
Urbs est, per ueteri BOPPARDIA nomine dicta,
Quæ Mosellatus propè, Rhene bicornis, in undas
Confluit: aprici quam cingunt undiq; montes:
Vix liceat tam præsentem cognoscere Bacchum
Vllibi: sic lætis turgent in uitibus uua,
Sic & flexanimo pollent ea uina sapore.
Indè genus ducis, quod ibi quum sanguine clarum est,
Tum probitate uiget. Primos pater urbis honores
Iam gessit toties, ac gessit auunculus hosdem
VVILLENIVS, Musas quo non impensius usq;
Alter amat. Necte tacitum, uenerande, relinquam
RHODENI, cuius famâ mihi cognita tantum
Imegritas, miro pectus succendit amore.
Tu dux consilij quondam, princepsq; fuisti,
Noster ut HENGKELIVS, Bacchi pro dulcib. agris,
Pierides coleret, contraria numina Baccho.
Fortè ibi tum teneræ custos ætatis agebas,
Nunc, FRIDERICE, decus nostri, LANDAVE, Lyæ
Nuper & angusto fulgens Rectoris amictu. (cei,
Auspice te, Phœbi primum pugnavit in armis
HENGKELIVS, Treuirosq; tui peruenit amore,
Venit & in Bauaras, Ister quas proluit, oras.
Auspice te, lauri donatur fructibus ille:
Auspice te, medio nunc & caput emicat ostro:
Quod foelix ipse, patriæ nec inutile faxit
Et pater, & natus, quiq; est æqualis utriq;
Spiritus, ore triplex Numen, sed uiribus unum.

DEO OPT. MAX. LAVS.

ALIUD,

ANTONII HILLESSE-
mij Gratulatorium populari
suo doctissimo D. Christiano
Hengkelio, patriæ & be-
neficentiæ ergo.

Quisquis in hunc mundū fixo se lumine confert
Qui uidet Oceano lucentem surgere solem,
Astrag; multiplici certo distincta figura
Consilio, terræ tractus, scotumq; parentis:
(Vt quia diuini sunt numinis argumenta.)
Protinus ante suos proponat corpora sensus
Singula, quæ uitam diuinæ particulam auræ
Vi superum ducunt rationis luce refertam.
Vnde homini series, cui mens est indita & ipsa
Signa uoluntatis ceu lata sede uagantur.
Hæc ui cœlesti si consilipata feramur
Aeternum peragant (dictu mirabile) seclum,
Sic cui iustitia ueneranda uolumina cordi,
Stelliferi aut cursus (quod continet omnia) cœli
Naturæ scrutatur opus, seriemq; pererrat.
Et sunt qui summo nisu, multa arte magistra
Culmina conscendant tantarum præmia laudum
Foelix ille animi, diuisq; simillimus ipsis,
Quem non blanda mouet fucato corde uoluptas
Sed potius ueram retinet sine labe coronam,
Vt cum sint patrijs egressi finibus olim,
Turpe putent mansisse diu, uacuumq; redisse.
Edocet hoc uates cui cæco nomen Homerus,
Qui uocat illustrem præclaro nomine Vlysses,
Quod pede transiit terras, maria ipsa petiuit,
Multorumq; hominum mores cognouit & urbes,
Ne facile in casses cum sit uis improba abiret:
Sed magis quid uerum, rectumq; malumq; uideret.
Nam qui perpetuo patrijs persistit in oris,
Vt pice mus hærens nullos est aptus ad usus.
Quin etiam latet hunc rerum prudentia uera,
Publica non huius res delectatur honore.
Ergo quod ingressus uitæ melioris in hortum
Consilio genitoris in hanc perueneris urbem
Anglipolim, studio doctrinæ incensus & arte
Quæ tibi uis diuina dedit doctore disertio.
(Nam sum magna: piæ audire & reddere nocet)
Hanc tibi pro meritis procures, nosterq; Senatus
Dcernant laurum, summos sine fine triumphos.

Ingolstadij excudebat Alexander
Vucissenhorn, Anno 1569.

